

**Candide Behets,
eerste vrouwelijke
directrice van
Sint-Norbertusinstituut**

“Leerlingen en leerkrachten nog meer een tweede kans gunnen”

“Ik kan zelf niet goed zingen, maar ik droom van een schoolkoortje. Muziek maakt gelukkig, het geeft zuurstof, het is een teamevenement, het zorgt voor een bepaalde ‘vibe’ in de school. Heerlijk!”

Als het Sint-Norbertusinstituut in haar leuze heeft staan dat ze ‘meer dan een school’ is, dan moeten zaken zoals een koor, maar b.v. ook schaken – een activiteit die ‘in’ is in Rusland, Iran of Afghanistan – beslist kunnen.”

Het klinkt ons als muziek in de oren. Zeker als de uitspraak komt van Candide Behets (53), de nieuwe directrice algemeen beleid in de Sint-Norbertusgroep. Al voegt ze er dadelijk aan toe: “Mijn negatief punt is dat ik soms té enthousiast ben op alle gebied. Ik zit boordevol ideeën, maar je kan die niet altijd tegelijkertijd ten uitvoer brengen.”

Het typeert alleszins de eerste vrouwelijke beleidsvoerster op Sint-Norbertus. We maken kennis met een boeiende vrouw, die van zichzelf vindt dat ze een tikkeltje verlegen is, maar – indien het waar is – dat toch handig kan verpakken in een vlot en onderbouwd verhaal over haar leven en haar doelstellingen.

Een eerste opvallend detail: de voornaam Candide komt niet veel voor...

Candide Behets: “Dat klopt. Maar die naam heb ik te danken aan mijn moeder, die omwille van astma-problemen ging studeren in Namen. Daar maakte ze in de Franse literatuur kennis met één van de bekendste werken van Voltaire, nl. de novelle ‘Candide’. De Amerikaanse componist Leonard Bernstein schreef er trouwens een operette over met dezelfde benaming.”

Ben je eigenlijk een Antwerpse van origine?

“Nee, ik kom uit het Leuvense. En ik was super gelukkig met mijn studies in het Paridaensinstituut. Nadien ben ik ook in Leuven rechten gaan studeren. Eén week nadat ik afgestudeerd was, kon ik al beginnen als bedrijfsjurist bij de firma Cinta in Schaerbeek. Daar ben ik drie jaar gebleven.”

En dan in het onderwijs?

“Nee, niet echt. Ik had intussen mijn man ontmoet, een Duitse Arabier, die zowat de halve wereld rondreisde voor zijn job. Wij zijn toen begonnen om een gezin te stichten en de enige stabiele factor in zo’n gezin met een expad, is de moeder. Wij hebben drie zonen. De eerste (Nicolas, intussen 26) is geboren in Istanboel, de tweede (Leonard, 24) in Genève en de derde (Georges 19) had normaal gezien in Moskou moeten geboren zijn, maar omdat er daar in die periode nogal veel overlijdens gebeurden bij de geboorte, zijn we even naar Leuven uitgeweken.”

Je hebt op die manier zeker kennis gemaakt met het multiculturele bestaan?

“Met mijn man spraken de kinderen Engels en ik sprak Nederlands met hen. Dat werd wel een soort huis-tuin-en-keuken Nederlands. Nu heb ik altijd wel graag gereisd. Mijn vader was op de luchthaven mee verantwoordelijk voor de ticketing en dus ging ik wel eens meer op reis.

Maar ik moet toegeven dat mijn eerste maanden met Nicolas in Turkije wel zorgden voor een echte cultuurshock. De Turkse pediaters gaven immers andere adviezen dan b.v. Kind & Gezin. Ik kan je vertellen: het leven van een vrouw van een expad is grote eenzaamheid. Telkens je bezig bent met bepaalde hobby’s en je een vriendenkring gevonden hebt, moet je weer verhuizen en moet je alles opnieuw heruitvinden. Dus wees gerust: ik was lang geen kind ‘van onder de kerktoren’.”

Langs de andere kant was het wel een goede leerschool...

“Je leert dat er ‘verschillende wegen naar Rome leiden’, dat er dus verschillende oplossingen voor een probleem zijn; je leert snel schakelen en je aanpassen. Je moet over een behoorlijke dosis flexibiliteit beschikken.

Je moet b.v. koken met het voedsel dat beschikbaar was in perioden van schaarste en je ging voorraden inslaan (Moskou 1998 en begin 1999). De Oranje-revolutie in Oekraïne leert je voorzichtig te zijn met het 'uiten van eigen meningen' in een andere cultuur. In Genève leerde je 'binnen de lijntjes kleuren': afspraken, procedures, regels moeten strikt opgevolgd worden, wat in Istanboel dan weer totaal anders was: er was ruimte voor uitzonderingen.

Leren leven in een andere cultuur, binnen andere contexten helpt jezelf en jouw eigen gewoontes relativeren.”

In het dorp dat onze wereld nu is, willen we dat onze leerlingen gelijkaardige ervaringen opdoen. Vandaar dat we zeker willen inzetten op uitwisseling met andere scholen uit het buitenland, omdat dit zeker verrijkend is. Onze opleiding HBO5-verpleegkunde zette hier al op in en was recent nog in Polen via Erasmus+.”

Directrice in de school van Lukaku

Hoe kwam je dan in het onderwijs terecht?

“Via de job van mijn echtgenoot, kwamen we na tien jaar terug in België. Het was tijd om me weer eens heruit te vinden. Het engagement in de internationale scholen van de zonen deed me overwegen te kiezen voor onderwijs.

Ik heb toen mijn aggregaat gehaald in Leuven. Ik werd een tijdje lerares in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) in het Sint-Guido-Instituut in Anderlecht, dat was de school van o.a. Lukaku.

Ik was er ook één jaar adjunct-directeur en nadien ben ik er directeur geworden.”

Een meevaller?

“Niet helemaal, want in 2013 kregen we een negatieve doorlichting. Samen met het ganse team werd er toen hard gewerkt en werd de situatie omgedraaid. In september 2014 startte ik de graduaatsopleiding voor schoolleiders aan het CVA (Centrum voor afstandsonderwijs), waar ik directeur De Hert van Sint-Norbertus ontmoette, die met gelijkaardige problemen sukkelde. Ook mijn echtgenoot maakte een carrière switch waardoor we Brussel verlaten hebben en in Antwerpen kwamen wonen.

Maar dat maakte ook dat ik zes jaar moest pendelen tussen Antwerpen en Brussel en dat kostte toch gemiddeld drie uur extra per dag. Voeg daar nog Corona bij en op het einde van vorig schooljaar was ik echt fysiek compleet uitgeput.

Toen zag ik op de lijst vacatures bij de VDAB de functie van directeur in het Sint-Norbertusinstituut open staan. Collega De Hert ging immers eind oktober met pensioen. Daar moest ik toch ernstig over nadenken, want ik was echt ook wel graag in Sint-Guido en ik moest daar ook niet weg. Maar het fysieke aspect gaf dan toch de doorslag, nadat ik eens gepolst had bij collega De Hert. Mijn kandidatuur werd aanvaard en ik volgde hem de hele maand oktober op de voet om kennis te maken met de ganse school.”

“Diversiteit is een voordeel, geen probleem”

Een groot verschil met de school en de schoolbevolking in Brussel?

“Eigenlijk niet. Ook in Antwerpen is er een grote diversiteit aan leerlingen. En ik vind diversiteit helemaal geen probleem, maar integendeel een voordeel. Toen ik in Brussel begon, werd die school zo’n beetje beschouwd als de afvalbak van leerlingen die elders niet meer gewenst waren. Wel, ik mag zeggen dat ik er daar – uiteraard met het ganse team – een sterke school van gemaakt heb. Ouders, ook van allochtone afkomst, sturen er nu hun kinderen naartoe omdat ze daar een goede toekomst kunnen opbouwen. We legden de lat wel degelijk hoog. Een goede begeleiding op maat van elk kind zodat het met voldoende inzet de lat wel over kan.

Grensverleggende resultaten bereiken doe je niet alleen maar met een team aan leerkrachten. Even belangrijk als het diploma is het waardensysteem van de persoon die je aanwerft en de juiste persoon op de juiste plaats krijgen, volgens talenten en interesses. Ook leerlingen moeten juist georiënteerd worden.”

Wat zijn voor jou de kwaliteiten van een goede directrice?

“Consequent sturing geven. Het mag zeker geen systeem van ‘verdeel en heers’ zijn. Je moet als directie het overzicht behouden. Maar dat wil niet zeggen dat je expert moet zijn in alle details. Het is zoals een boot, die de juiste richting van het

kompas moet volgen. Daar heb je dus een sterk team voor nodig, maar je moet wel kunnen bijsturen.

Ik zou zelf ook nooit directrice van een uitsluitend ASO-school willen zijn. Je moet met iedereen kunnen samen werken. Het studieaanbod was ongeveer hetzelfde in Brussel als in Antwerpen. Zij hadden geen Latijn of een 7de jaar ASO, maar hier is er dan ook weer geen afdeling bouw of bouwtechnieken.”

Je bent hier dus nog vele jaren directrice.

“Ik doe deze job zeer graag. Ik had vroeger graag fiscaliteit gedaan, maar het werd Europees recht en ik werd bedrijfsjuriste. Ik kom uit de Grieks-Latijnse, maar ik vond dat we daar te weinig Duits kregen. Ik had een voorliefde voor die taal en in de vakantie ben ik dan aan het Goethe-instituut gaan bijstuderen. Dat viel (tussen haakjes gezegd) ook in de smaak bij mijn schoonouders (*lacht*).

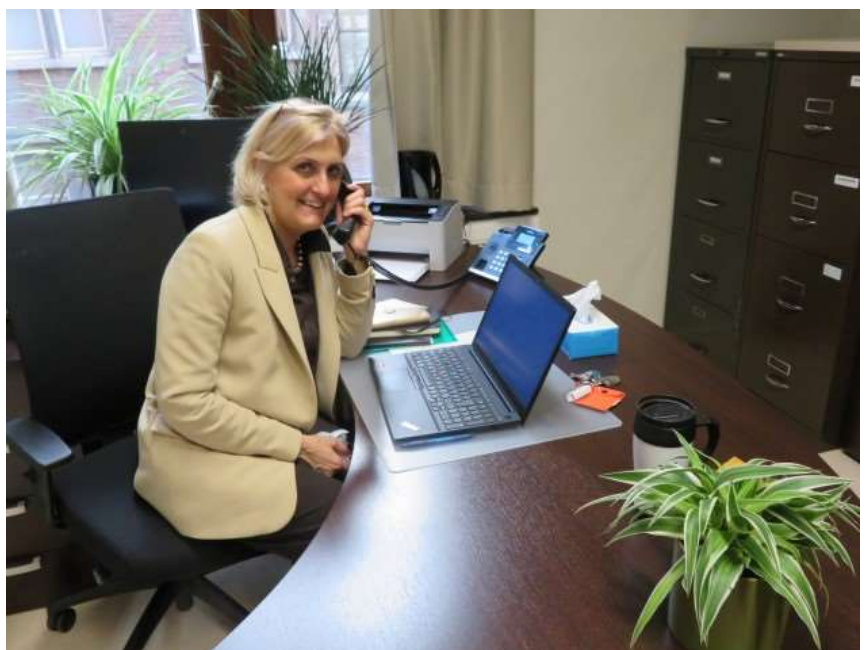
Nieuwe dingen doen, daardoor blijf je alert. Maar eens dat je voelt dat hetgeen je doet, je niet langer bevalt, dan moet je gewoon stoppen.”

Corona was ook een bijkomende hindernis voor directies en scholen in het algemeen...

“In Brussel waren de Corona-regels strenger. We zijn daar nooit afgestapt van het dragen van mondkapjes. Maar de vaccinatiegraad lag er ook lager.

Intussen wil ik in Antwerpen opnieuw overschakelen naar meer afstandsonderwijs. Per dag haken een pak leerkrachten af omwille van de besmetting. We zitten met halve klassen. En de leerkrachten die het allemaal moeten overnemen, zitten ook stilaan op hun tandvlees. Kiezen is verliezen, maar je weet in dit geval ook pas achteraf of je de goede beslissing nam.

Als directie zit je ook nog met een bijkomend probleem: wij mogen aan de leerkrachten en leerlingen niet vragen of ze gevaccineerd zijn of niet. We moeten aannemen wat ze ons vertellen. Aanvankelijk wond ik me daarover op, maar intussen heb ik ermee leren leven. We moeten ons flexibel opstellen en snel kunnen schakelen, zeker? Ach, directeur of directrice worden, is tegenwoordig een knelpuntberoep.”

Heb je buiten jouw drukke bezigheden als directrice nog tijd om hobby's te beoefenen?

“Zeker. Drie keer per week ga ik zwemmen: baantjes trekken.

Ik lees ook graag. Niet alleen praktisch management over het schoolbeleid, maar ook boeken over sociologie en psychologie. Ik heb net een boek gelezen over de vrouwen van de invloedrijke familie Rothschild. En momenteel ligt het boek ‘The psychology of Money’ op het nachtkastje. Daardoor wil ik een grotere kijk op de wereld behouden.

Ik wandel ook graag. Elke dag mijn ongeveer vijf kilometer wandelen met de hond rond het stadspark. Tijdens dat stappen heb ik tijd om te denken en mijn hoofd vrij te maken. Ik geloof heel sterk in de harmonie tussen lichaam en geest.”

Rum

We hoorden ook dat je iets deed in de rum-branche...

“In 2018 besloot mijn man om zelf met iets te beginnen en wellicht tegelijkertijd iets te doen voor zijn zonen. Ik werd voorzitter van de raad van bestuur. We verkochten ons huis in Brussel en met een gedeelte van de opbrengst begonnen we een zaak, met intussen ook twee Chinese, twee Nederlandse en één Engelse en één Canadese aandeelhouder. We begonnen met een eigen rum-merk. Het grootste probleem is de distributie. In Frankrijk gebeurt de verdeling via 4000 ‘cavisten’. Maar het is natuurlijk ook een kwestie dat ze je kennen.

We wilden een rum die perfect te mengen valt met tonic water, een alternatief dus voor de gin-tonic. Het werd een ‘blended aged’ rum uit de Caraïben met de hulp van het Huis Scheers in Amsterdam. Dit huis heeft elke bestaande rum onder dak en bestaat sinds de Oost-Indische Compagnie. Daar hebben we de ideale ‘blend’ gevonden dus. De flessen worden gevuld in Schiedam en binnenkort ook – dankzij enkele belangrijke investeerders - in Canada, om van daaruit de Amerikaanse markt te bereiken. We hebben een eigen merk, waarop we natuurlijk een patent beschikken. We bezitten ook een speciale fles voor dat product, maar door al die Corona-toestanden kunnen die flessen pas in deze zomer geleverd worden.”

Buiten succes met het rum-merk, bezit je ongetwijfeld daarbuiten nog een aantal dromen of wensen?

“Inderdaad. Ik geloof heel sterk in de emancipatorische kracht van het onderwijs. Je kan je leven gewoon veranderen, je kan opklimmen op de maatschappelijke ladder, waar je ook vandaan komt. Je kan jouw capaciteiten optimaal benutten en het is in onze scholen dat je kan zorgen dat je ‘vertrokken’ bent. Daardoor wint een leerling ook aan zelfvertrouwen. En daarom doen we het.”

Het klinkt enthousiast, maar je krijgt allicht kritische mensen in jouw team, die daar niet helemaal in geloven...

“Wie weerstand biedt, noem ik mijn kritische vrienden. Zij doen je nadenken. We hopen hen mee te nemen in het project dat onze school is. Ik probeer daar ook heel objectief in te zijn. Zo was er recent iemand die als negatief bekend stond. Ik ben een les van die persoon gaan volgen. Nadien heb ik hem bij mij geroepen en gezegd dat ik heel wat positieve dingen gezien had. Een compliment doet wonderen en geeft mogelijkheden tot constructieve samenwerking.

Iedereen verdient een tweede kans. Ook kinderen. Niemand is perfect en eigenlijk duurt de psychologische ontwikkeling van een kind zo ongeveer tot zijn 25ste jaar. Je kan dus best maar een beetje geduldig zijn en mild.”

Hoe zou je jezelf omschrijven als directrice?

“Ik ben daadkrachtig en zet door; ik sta in functie van de school, leerlingen, leraren. Soms moeten er tijdelijk onpopulaire maatregelen doorgevoerd worden om te komen tot kwalitatief onderwijs. Een consequent, transparant beleid met oog voor elk individu binnen de schoolorganisatie met een duidelijke visie, daar wil ik voor staan. Of het nu gaat over leerlingen, budgetten, het pedagogische luik, de digi-sprong. Een directeur is pas gelukkig als leerlingen zich goed voelen, leraren vol passie les geven en de ondersteunende diensten professioneel bijstaan waar nodig; als men schittert!”

Video van:
[Ouverture CANDIDE van Bernstein](#)

Vonken

Wat hebben de films *A Clockwork Orange*, *Die Hard* en het duo Rodrigues-Smeets met elkaar gemeen? Veel cinema? Dat ook. Maar vooral, de Negende van Beethoven.

Dat daarmee een symfonie bedoeld wordt, weet onderhand het kleinste kind. Terwijl in Kubricks film de hoofdpersoon Alex wellustig fantaseert over moordslag, verkrachting, marteling en nog meer rampspoed, wordt het werk van de grote meester door de mangel van een synthesizer gehaald.

In *Die Hard* vallen, op de tonen van allerlei versies van de symfonie, de doden als vliegen. Als die uiteindelijk allemaal gevallen zijn, zowat half Los Angeles en een verhakkelde Bruce Willis zijn madam kust, krijgt de murw geslagen kijker het er in de eindgeneriek nog eens cynisch door koor en orkest ingepeperd: Alle Menschen werden Brüder.

Het koppel Rodrigues–Smeets houdt ook wel van vonken, maar is meer gewonnen voor peis en vree en pakt het dus anders aan.

Eliane herleidde het Magnum opus van Beethoven tot een versie voor twee piano's.

Onlangs verscheen de cd waarop ze, samen met haar dochter Nina, het werk uitvoert.

Op haar website maakt ze duidelijk wat haar ertoe aanzette om de Negende, letterlijk, naar haar hand te zetten.

Tijdens de COVID-19 pandemie zag ik zoveel verdriet en pijn dat ik momenten van vreugde, liefde en vriendschap met anderen wenste te delen.

Het enige wat mijn hoofd en hart me influisterde was de Negende Symfonie van Beethoven in een versie voor twee piano's met mijn dochter.

Mijn arrangement is geen letterlijke transcriptie van de originele partituur.

Het is eerder gebaseerd op wat ik hoor en voel als ik naar de orkestmuziek en naar het arrangement van Franz Liszt luister.

Het belangrijkste opzet was om in de voetsporen van Beethoven te treden en een brug te slaan naar vandaag; om zijn wens te vervullen: de mensen te verenigen met niet meer dan een melodie.

'Met niet meer dan een melodie'.

Het is wel even wachten voor de fameuze melodie, de Ode An die Freude aan de beurt komt. En hier begint voor mij een schoentje te wringen.

Hoe zet men namelijk woorden om in klanken? Als die woorden nauwelijks inhoud of betekenis hebben, is dat waarschijnlijk een fluitje van een cent.

Maar 'Och was ik maar bij moeder thuisgebleven' is toch wat anders dan 'O Freunde, nicht diese Töne.' Alsof Schiller, de schrijver van de Ode, de bui al zag hangen toen hij de eerste zin schreef. Hoezeer de vonken er ook af vliegen als de twee piano's me met Alle Menschen willen verbinden, toch blijf ik een beetje op mijn honger zitten.

Natuurlijk speelt mijn voorkennis me parten.

En hoezeer moeder en dochter 'met niet meer dan een melodie' de mensen proberen te verenigen, toch blijft die melodie onlosmakelijk verbonden met een tekst, hoe oubollig hij misschien ook klinkt, jawel, 'klinkt'.

Beethoven had niet genoeg aan een mooie melodie. Een groot orkest – het meest gigantische dat hij ooit had samengebracht – solisten, een koor en Schiller gooide hij in de strijd om Freund en Freude te verbinden. In Elianes versie betekent dat zowat 23 minuten zonder ondertiteling. Al wordt, toegegeven, een en ander ruim goedge maakt door virtuoos pianospel.

We maken een vergelijking.

Een drietal jaren geleden nam Eliane – ook samen met dochter Nina – een cd op met muziek van Bernstein (Symfonic Dances from West Side Story) en Gershwin (Rhapsody in Blue en Concerto in F). Laat deze twee Amerikanen nu uitgerekend componisten zijn voor wie het ritme een essentieel onderdeel is van hun muziek. Men kan op een piano, op twee piano's, zoveel tekeer gaan als men wil, zonder duidelijke 'ondertiteling' – de beat – wordt de luisteraar als het ware verplicht om zelf met knippende vingers en stampende voeten voor de afwerking te zorgen. Dat begreep het duo Rodriguez - Smeets ook en dus deed het beroep op twee – zeer getalenteerde – slagwerkers. (Toen de gezusters Labeque jaren geleden hun pianoversie van West Side Story op de plaat zetten, lieten ze zich ook begeleiden door percussionisten.)

Terug naar schöner Götterfunken.

Het blijft een fascinerende ervaring om te luisteren naar Elianes 'niet meer dan een melodie' en hoe ze die samen met haar dochter vertolkt. En de luisteraar krijgt waar voor zijn geld, want van 'niet meer dan' heeft mevrouw Rodrigues 'veel meer dan' gemaakt. Daar waar een koor en orkest de klus in gemiddeld 65 tot 70 minuten klaren, doen de dames er 78 minuten over. 'Amai mijn armen' zouden ze in Antwerpen zeggen.

Intens mooi en ontroerend is het overheerlijke Adagio als een meesterlijke vertaling van het begrip 'cantabile'.

In zijn recensie van de cd schrijft Bart Stouten:

Eliane Rodrigues bereikt met deze naar een nieuwe dimensie getilde transcriptie een meest weelderige lyrische stasis waarin Beethovens heroïsch ideaal en experiment wondermooi natrillen.

Bart S. gebruikt in zijn uitgebreide bespreking nog meer hoogdravende taal om zijn idool annex dochter het hof te maken en 'stasis' hebben we zelf ook moeten opzoeken.

Nu ja, we horen het Hélène Fourment ook nog niet te gauw zeggen:

'Niet voor 't een of 't ander, maar dat had beter gekund, Pieter.'

(Of wel?)

In ieder geval 19 euro verzending inbegrepen, zoveel kost 'Götterfunken', is een schamel bedrag in verhouding tot muzikale weelde die de liefhebber ervoor krijgt.

Hij kan dan meteen ook The Gershwin Bernstein Connexion in huis halen.

Nieuwe dimensies en stasis zijn in de prijs begrepen.

(besteladres: ernestsmeets@telenet.be)

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Gezondheid

Als werkloze zanger dienen we toch de vrije uurtjes met andere activiteiten op te vullen. En dan is het lezen van een krant of een weekblad toch een aardige bezigheid.

Maar onlangs las ik in de Plus-Magazine dat het zelfs beter is om de krant al zingend of al neuriënd door te nemen. Anderzijds haalde de schrijfster van dienst ook enkele opmerkelijke uitspraken uit de kast van de heer Duysburgh.

Zo onder andere verklaart zij ook zwart op wit dat iedereen kan zingen. Van klein tot groot ... waar hebben we dat ooit nog eens gehoord. En ook de talrijke opmerkingen die we vaak van Johan horen ... het zit tussen jullie oren. "Ge moet leren luisteren naar elkaar".

Dat onze spieren wat slapper worden daar kunnen we inkomen. Maar dat het bindweefsel van ons strottenhoofd, dat dan weer onze stemplooiën of -banden aanstuurt, afneemt aan kracht lijkt me zeer raar. Want als je naar allerlei wedstrijden gaat of kunt kijken ... een geroep en een getier van jewelste.

Maar niettegenstaande dat kunnen we er spijtig genoeg niet om heen dat we allen toch steeds een jaartje ouder worden.

Door de huidige quarantainemaatregelen mogen we echter nog niet uitbundig zingen. Maar het neveneffect van het gesloten vergaderzaaltje na de repetitie is niet min in te schatten. Vooreerst moeten de stembanden gesmeerd blijven maar als we de schrijfster mogen geloven dan is 'Lang zullen ze leven' een van de moeilijkste liederen omdat er grote toonafstanden in zitten. Kerst- en Sint-Niklaasliedjes hebben dit minder.

Dus aan allen, ooit in dit jaar, nog ne flinke en gezonde verjaardag.
Lang zullen ze leven ... Heil Prosit ... en waar zit mijn gebuur ?????

Artikel in kwestie van
[Plus-Magazine](#)

Opnieuw zingen?

Blij met een dode mus?

Vrijdag 28 januari zou de datum geweest zijn dat weer vele zaken toegelaten werden na lange maanden van inactiviteit. Zowel in de sport, in de cultuur, in de bioscoop en zowaar ook bij bijeenkomsten van jeugdbewegingen en verenigingen die vrijetijdsbesteding promootten, zou dat ‘de geleidelijke bevrijding’ worden.

Joepie, juichten een aantal enthousiastelingen bij de ZWK! Dus vanaf donderdag 3 februari opnieuw repetities, opnieuw zingen...

Ons licht bijgevolg opgestoken bij onze voorzitter: zien we mekaar dus eindelijk terug op 3 februari?

Guido De Graeve: “Ik kan er ook niet aan doen dat de regering ons blij maakt met een dode mus en vertelt dat er opnieuw gerepeteerd mag worden, maar... ze zegt er niet bij dat er een protocol van wel 20 blz. met richtlijnen achter zit: buiten repeteren, 1,5m afstand van mekaar, met mondkmaskers, enz...

Koor&stem zoekt intussen uit wat er juist in het staatsblad gaat verschijnen en hoe het protocol, de leidraad moet aangepast worden.

Zoals afgesproken komen we eerst met het bestuur bij elkaar, dan komt er een algemene vergadering en daarop beslissen we dan samen hoe we het verder gaan aanpakken. Er zullen misschien ‘moeilijkere’ onderwerpen ter sprake komen bij de vraag hoe we veilig de draad weer kunnen opnemen: mondkmaskers, ventilatie en verluchting, CO2-meters, een andere locatie, gebruik van zelftesten voor elke repetitie, om de twee weken repeteren... Alles moet kunnen aan bod komen.

Persoonlijk denk ik niet dat op dit moment de kracht van de vijfde golf afneemt. Scholen, bedrijven kreunen en zuchten om hun normale werking overeind te houden. Ik vrees dat we nog even geduld moeten hebben...”

Waanzin(g)

Nadat we eind november en begin december van het jaar 2018 een wondermooi concert hadden gegeven, kwam het woordje 'WAANZIN' nog vaak in onze woordenschat ter sprake.

Echt om er zelfs xxx van te worden.

Xxe regeringsleiders die allerlei xxx regeltjes uitdokteren om de xxx maatschappij tot de orde te roepen met xxx betogingen als gevolg.

Xxe leraren, xxe schooldirecties en ook de xxe (groot)ouders die met hun handen in hun haren zitten, als ze die nog hebben, om de xxx schooljeugd nog iets bij te leren.

Xxe doctoren en xxe verpleegkundigen die dag en nacht paraat staan om spoeddiensten te bemannen.

Xxe horecauitbaters die er alles aan doen om xxe eetlustigen te voorzien van spijs en drank en dan ook de xxe organisatoren die de xxe cultuursector terug trachten op te starten.

Onlangs las ik in de krant een artikeltje van Filip Spoelders over de afgelasting van repetities voor een gepland concert in 2022. Dit was echter het eerste berichtje dat in de media verscheen van een amateurkoor dat wenste terug op te starten.

Ik kan er in komen dat de huidige cultuursector echt naar verse adem snakt, (wie niet!) maar heeft er al één BV'er er ooit eens aan gedacht om terug te gaan naar de oorsprong van hun carrière om hen te steunen. Van in de tijd toen ze nog meezongen in een jeugdkoor.

Hartelijk bedankt Filip dat je als allereerste die stap wenste te maken. Hopelijk volgen nog talrijke journalisten uw voorbeeld om de waanzinnige regeringsleiders er eens aan te laten herinneren dat de muzikale gezondheid van onze maatschappij van zeer groot belang is.

Wij, zangers van de ZWK, mogen echter momenteel nog maar alleen dromen van het 'vroegere' normaal. En daarom luister en herontdek de vreugde en het plezier van onze samenzang met dames van Marcanto in 'WAANZIN(g)'.

Druknop naar onze concertreeks waaronder
De fotoreportage van WAANZIN(g)

Weet je dat ...

...de werkploeg van Radeske een druk programma afwerkt? Ze zijn volop bezig om er op 5 juni een onvergetelijk feest van te maken, zodat de aanwezigen kunnen genieten van '50 jaar Radeske'. Of meer.

...diezelfde ploeg de sollicitaties onderzoekt om nieuwe conciërges te vinden, die de groepen kunnen verwelkomen.

...diezelfde werkploeg ook nog werkt aan de verfraaiing van het terrein.

...we het stilaan gehad hebben met Omnikron. Het wordt tijd dat de maatschappij gezelligheid terugvindt en de honger naar het koorleven is groot, want wie hunkert niet naar onze donderdagavonden?

...het bestuur zo snel mogelijk het normale koorleven wil hervatten.

...de kring ook nog heel wat feestjes moet inhalen?

...ZWK ook nooit wijkt,

...Guido Bontenakel, Guy Davidson, André Fordel...nog steeds snakken naar een bezoekje of een berichtje.

...onze vrienden van Sint-Anna-ten-Drieën alvast een concert aankondigen in de kerk op 30 april vanaf 20 uur.

...onze vrienden van de Chorale na Karl Van Cauwenberghe een nieuwe, vrouwelijke voorzitter met haar op de tanden heeft, nl. ene Beatrijs De Winter. Alvast gefeliciteerd!

...diezelfde Chorale uitpakt met de vertolking van de Mattheuspassie van J.S. Bach. Twee keer in de Sint-Carolus Borromeuskerk (25 en 26 maart) en één keer in DeSingel (31 maart).

...er in Zoersel koren bestaan die al enkele maanden repeteren in een kerk.

...onze Zolderzangers alleszins hun eerste optreden van het jaar in februari verdaagd zagen.

...wij al onze leden en hun familie die te lijden hadden onder de recente besmettingen, een spoedig en algeheel herstel toewensen!

...sommigen voorstellen om na de repetitie voortaan uitsluitend cola te drinken om onze verroeste stembanden beter te smeren.

...onze nieuwe directrice van het Sint-Norbertusinstituut (zie hoger) nog een ander voorstel heeft: nl. proeven van een aantal rum-producties!

...de voorbije (?) Coronaperiode, naast stramheid in de ledematen en in het strottenhoofd bij een aantal oudere leden, misschien ook wel dronkenschap tot gevolg kan hebben. Het is wachten op de eerste repetitie om hierover uitsluitsel te krijgen.

Personalia:

Geboorte:

Mona Mattheussen

Op woensdag 26 januari werden Lieve en Marc voor de vierde keer grootouders.

Mona was het schattige eerste kindje van Thomas Mattheussen en Willeke Oostvogels.

Het leuke dotje woog 3,6 kg en was 51 cm groot.

Hartelijke gelukwensen aan het gelukkige paar en de trotse grootouders.

26 01 2022

!!!!!! Het heden en in de verre toekomst !!!

Nu nog nougabollen

Maar op Zondag 5 juni 2022

RADESKE 50 jaar+

Werkten mee aan dit nummer:

Johan Clerckx, Guido De Graeve, Jan Leers, Jenny Backx, Candide Behets, Tony Ah Munn, Luc Korthoutd, Ludo Engelen, Rik Neel, Ernest Smeets, Marc Mattheussen, Marcel Coppens (v.u.).